

A close-up portrait of a man with light brown hair and a short beard, looking directly at the camera. He is wearing a dark brown, textured cardigan with buttons, which is open at the neck. His hands are resting on his neck and chest. The background is dark and out of focus.

Pan SPENCER

On věří v sex na první pohled. Ona stále čeká na toho pravého.

— T.L. SWANOVÁ —

BYL NÁDHERNÝ, STARŠÍ A MĚL TU NEJHORŠÍ POVĚST V CELÉ ANGLII. Z TOHO, JAK SE NA MĚ DÍVAL, MI BĚHAL MRÁZ PO ZÁDECH.

Poprvé jsme se potkali na svatbě, kde za mnou vyšel ven a políbil mě.

Podruhé skončilo naše setkání obrovskou hádkou, při které jsem ho vyhodila ze svého domu.

Potřetí jsme si vyšli na dvojité rande naslepo.

Dokážete si asi představit mé překvapení, když jsem u stolu, kde na mě a mou kamarádku čekali dva krasavci, spatřila povědomé modré oči.

Ale... ne...

Byl sarkastický, vtipný a ať se propadnu, jestli to nebyl ten nejrajcovnější parchant, jakého jsem kdy viděla.

Pak mi poslal e-mail s třiceti důvody, proč bych si s ním měla vyjít na rande.

Čekala jsem imponující a inteligentní seznam. Zvědavě jsem se dala do čtení.

1. důvod – Mám bílé zuby.

2. důvod – Mám rád svoji babičku.

3. důvod – Nosím boty velikosti 46 – sama si dej dvě a dvě dohromady.

Ten muž je trouba a jeho seznam obsahoval ty nejbizarnější věci, jaké jsem kdy četla.

A nejlegračnější.

Smáli jsme se ostošest... a milovali se ještě víc.

Všemu se dá utéct... kromě minulosti. A ta jeho nás dohnala.

Divocí a krásní sukničkáři přece o nevinné holky, jako jsem já, nestojí, nebo ano?

*„Hledáte čtení plné chemie, od kterého se nebudete moci odtrhnout?
Pan Spencer je kniha pro vás!“*

– čtenářská recenze Amazon

PAN SPENCER

T. L. Swanová

Přeložila Michaela Vavrušová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Mr. Spencer © 2019 by TL Swan

First published in 2019 by TL Swan

Translation © Michaela Vavrušová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-854-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-853-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-311-7 (print)

PODĚKOVÁNÍ

Neexistují dostatečně vřelá slova,
kterými bych mohla poděkovat svému báječnému týmu.
Nepíšu knihy sama. Mám na to celou armádu.
Tu nejlepší armádu na světě.

Kellie, nejskvělejší osobní asistentce na celé planetě.
Jsi úžasná. Děkuji ti za všechno, co pro mě děláš.

Keeley, jsi nejen výjimečná dcera, ale nyní také báječná
zaměstnankyně. Jsem ti vděčná, že se mnou chceš pracovat.
Moc to pro mě znamená.

Mým senzačním beta čtenářkám: mámě, Vicki, Am, Rachel, Nicole,
Lise K.,

Lise D., Nadie a Charlotte. Děkuji vám. Musíte toho se mnou tolik
vytrpět a nikdy si nestěžujete, ani když kvůli mně musíte čekat na
další kapitolu. Jak se mi poštětilo, že jste mi vstoupily do života
a já vás mohu nazývat svými kamarádkami, to nikdy nepochopím.

Reno, vtrhla jsi mi do života jako
závan čerstvého vzduchu a nějak sis mě získala.
Děkuji, že mi věříš. Jsme jako jin a jang nebo tin a tang.

Vicu, pomáháš mi se zlepšovat a já si velmi vážím tvého přátelství.
Virginio, děkuji ti za všechno, co pro mě děláš. Moc si toho cením.

Mým motivovaným šmejdům: miluju vás k sežrání. Vy víte, kdo jste.

Lindě a mému PR týmu v nakladatelství Forward.
Jste se mnou od začátku a budete se mnou až do konce.
Za všechno vám děkuji.

Mým holkám ve Swan Squadu. Mám pocit, že dokud vás mám na své
straně, tak dokážu cokoli. Díky, že mě každý den rozesmáváte.

Letos přidávám na svůj seznam ještě někoho nového.
Amazon.

Děkuji, že mi poskytujete tak báječnou platformu,
kde mohu své knihy přivádět k životu. Jsem svou vlastní paní.
Bez vás bych neměla práci svých snů.
Vaše důvěra a podpora, kterou poslední rok projevujete mé práci,
jsou naprosto ohromné.

A svým čtyřem důvodům k životu,
mému nádhernému manželovi a třem dětem:
Vaše láska je moje droga, moje motivace a moje poslání.
Bez vás nemám nic.
Všechno, co dělám, dělám pro vás.

VDĚK

*Schopnost být vděčný;
schopnost projevit uznání a laskavost.
Věřte vesmíru.
Vždy vám odpoví.*

VĚNOVÁNÍ

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíž šestadvacet písmen mi změnilo život.*

*V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.*

*Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.*

Já to dělám každý den.

Charlotte

Ti samí falešní lidé. Ten samý hloupý dav. Ti samí nezajímaví muži, které znám celý život.

„Že ano?“ dolehne ke mně čísi hlas.

Co?

Neochotně se vrátím pohledem k muži stojícímu přede mnou. Za boha si nemůžu vzpomenout na jeho jméno, ačkoli jsem si poměrně jistá, že bych ho znát měla. Vždycky se na mě zoufale snaží zapůsobit, když na něj na nějaké takové rodinné akci narazím.

Což je často.

„Pardon, asi jsem se přeslechla. Co jste říkal?“

„Říkal jsem, že je úžasné se s vámi blíže poznat.“ Vycení zuby a pokouší se mě okouzlit svým šarmem.

Rozpačitě se usměju. „Ano. Ano, to je.“ Očima si ho změřím od hlavy k patě. Asi není zas tak hrozný. Vysoký, snědý, pohledný. Má vše, co by ve mně mělo budit zájem... jenže nebudí.

Neskutečně se nudím, jako kdybych byla cizinec, co stojí někde v koutě a jenom odtamtud pozoruje všechny ty krásné lidi okolo sebe. A vím, že bych se tak cítit neměla, protože z pohledu společnosti k těm krásným lidem patřím taky.

„A pak jsem šel na Harvard studovat práva a samozřejmě jsem odpro-
moval s červeným diplomem,“ pokračuje ten nezázivný hlas úmorně.

Usmívám se, kdy se sluší, ale přitom se rozhlížím po místnosti a dělám cokoli, jen abych unikla téhle uspávající konverzaci. Ztěžka si povzdechnu a myšlenky se mi rozutečou všemi směry. Svatební hostina je nádherná – úplně jako vystřižená z pohádky. Koná se na exotickém místě, všude svítí malá světýlka, člověk může kolem sebe obdivovat spoustu úchvatné módy a jsou tu všichni, kdo něco znamenají.

Proč mě ten chlap nezajímá? Poslední dobou mám dojem, že mě nezajímá vůbec nikdo. Netuším, co se to se mnou děje.

Vykulím oči na kamarádku, která stojí na opačném konci sálu, a mlčky ji prosím o pomoc. Naštěstí to pochopí a okamžitě k nám zamíří.

„Charlotte.“ Rozzáří se a políbí mě na tvář. „Všude tě hledám.“ Zaculí se na toho chudáka přede mnou. „Mohla bych vám ji na okamžik ukradnout, prosím?“

Obličej mu povadne. Semkne rty a neochotně přikývne. „Jistě.“

Lehce mu zamávám a zavěsím se za paži své kamarádky. Společně vykročíme k sálu.

„Díkybohu za to,“ zamumlám polohlasem.

„Jednoho dne tě nezachráním. Byl to fešák jako hrom.“ Nesouhlasně zamlaská a vezme nám z tácu od kolemjdoucího číšníka dvě sklenice šampaňského. Usměju se, vezmu si od ní svou sklenici a pak si stoupneme těsně mimo dohled toho muže, co jsme mu právě unikly.

Lara je jedna z mých nejdůvěrnějších kamarádek. Naši tátové byli od dětství nejlepší přátelé, takže jsme jedna druhou tak nějak automaticky zdědily. Je pro mě něco jako sestra. Naše rodiny se pohybují ve stejných společenských kruzích a míváme spoustu společných akcí. Nevídám ji tak často, jak bych chtěla, protože teď bydlí v Cambridge.

Pak k nám patří ještě Elizabeth, naše další kamarádka. Elizabeth je naším přesným protikladem. Seznámily jsme se s ní ve škole, na kterou se dostala díky stipendiu. Její rodiče žádné peníze nemají – ale božínku, jestli někdo ví, jak se bavit i bez nich, tak je to Elizabeth. Je divoká, bezstarostná a vyrostla bez společenských zábran, které Laru a mě svazují. Může si randit, s kým chce, nikdo nepase po jejích peně-

zích a nikdo ji nesoudí. Abych řekla pravdu, tak si nejsem jistá, jestli někdo soudí mě nebo Laru, ale naši tátové jsou oba velmi zámožní muži a s tím privilegiem se zároveň pojí povinnost udržovat dobré rodinné jméno a pověst. Jak Lara, tak já bychom daly nevím co za to, abychom mohly žít takový život jako Elizabeth. Elizabeth – nebo Beth, jak jí mezi sebou říkáme my – bydlí v Londýně a je beznadějně zamilovaná do představy být zamilovaná. Zdá se sice, že k tomu nemůže najít toho pravého mužského, ale aspoň si sakramentsky užívá jeho hledání.

Zato já... No, mě láska nikdy moc nezajímala. Poté, co mi v mých osmnácti letech nečekaně zemřela máma při autonehodě, mě pohltil zármutek. Můj táta a dva bratři mě div neudusili svým ochraňováním. Chodila jsem do školy, trávila čas se svými kamarádkami a několik let se vzpomínala. Roky mezitím ubíhaly překvapivou rychlostí a já jsem najednou oslavila dvacet čtyři let, aniž bych však měla nějaké pořádné zkušenosti s muži.

„Uf, to je ale krasavec,“ zašeptá Lara zpoza své sklenice s vínem.

Sleduji její pohled do rohu, kde uvidím postávat vysokého muže s tmavými vlasy. „Nechodíš náhodou s někým?“ připomenu Laře.

„Myslím tím, že je to krasavec pro tebe. Někdo se za tebe na ty mužské koukat musí.“

Zakoulím očima.

„Copak tě tu opravdu nikdo nezaujal?“

Přelétnu pohledem po sále, ve kterém to šumí hovorem, a pak po plném tanečním parketu. „Ani ne,“ povzdechnu si.

Lara se zabere do konverzace se ženou vedle nás, čímž naši debatu prakticky ukončí, a já se rozhlédnu po dekadentním tanečním sále. Zvednu zrak ke stropu a nádherným křišťálovým lustrům, které z něj visí.

Zbožňuji lustry. Popravdě řečeno zbožňuji stropy obecně. Pokud má místnost pěkný strop, jsem z toho úplně unesená.

Zatímco Lara si dál povídá s dámou vedle sebe, brousím očima po davu lidí, dokud se zničehonic nezarazím. V horním patře stojí muž.

Mluví s dalšími dvěma muži a ženou v pokročilém stádiu těhotenství. Má na sobě dokonale padnoucí tmavě modrý oblek a bílou košili.

Chvilí ho pozoruji, jak se nespoutaně směje, a samotné mi zacukají koutky. Ten vypadá aspoň zábavně. Je ďábelsky pohledný, evidentně starší než já a má světlé vlasy, které jsou nahoře trochu delší. Povšimnu si také jeho hranaté brady a dolíčků ve tvářích.

Zajímalo by mě, kdo to je.

Dál přejíždím očima po sále, ale pohled mi neustále zalétá zpět k němu. Zrovna svým přátelům vykládá nějakou historku a energicky přitom gestikuluje rukama, aby své vyprávění zdůraznil. Ti tři, co mu dělají společnost, se řehtají na celé kolo. Vtom kolem něj projde nějaký muž, poplácá ho po zádech, cosi mu řekne a vzápětí zase všichni propuknou v smích. Popjím šampaňské, ztracená ve vlastních myšlenkách.

Hmm.

Zběžně pohlédnu ke dveřím a pak mrknu na hodinky. Je za dvacet minut jedenáct. Domů ještě jít nemůžu, je příliš brzy. Popravdě řečeno bych si radši nechala trhat zuby než se účastnit těchhle akcí.

Oči mi zabloudí zpět k tomu zajímavému muži, jenže tentokrát zjistím, že se dívá dolů směrem ke mně. Provinile uhnu pohledem. Nechci, aby věděl, že jsem si ho všimla. Napiju se šampaňského, znovu se zahledím do davu a předstírám, že jsem zaneprázdněná.

Lara ustane v konverzaci a po chvíli se otočí ke mně.

„Kdo je tamhleten muž?“ vyzvídám.

Svraští čelo a rozhlédne se kolem. „Kdo?“

„Ten chlap v horním patře.“ Rychle tam blýsknu očima a spatřím, že na mě stále civí. „Teď se tam nedívej, protože kouká přímo na nás,“ zašeptám.

„Kde?“

„V horním patře, mluvím s tou těhotnou ženou.“

„Aha.“ Potutelně se usměje. „To je Julian Masters. Soudce. Zatraceně povedený exemplář, co? Jednou odověl.“

Vzhlednu právě včas, abych viděla, jak jeden z mužů pokládá ruku na břicho té těhotné ženy, pak ji políbí na tvář a ona se na něj láskyplně usměje. „To musí být jeho nová žena,“ zamručí Lara a znechuceně ohrne ret. „Šťastná mrcha.“

„O tom nemluvím. Myslím toho blondáka,“ opravím ji.

Podívá se zpátky a protáhne obličej. „Aha. To je...“ Přimhouří oči a na okamžik se zamyslí. „Jo, to je pan Spencer. Na toho ani neplýtvěj pohledem.“

„Proč ne?“ podívám se.

„Je to nejžádanější starý mládenec v Londýně. Opovržením hodný mizera.“ Nadzdvihne obočí. „Podle toho, co jsem slyšela, je solidně napakovaný, a tím nemyslím jeho peněženku.“

Rozšířím oči. „Aha.“ Kousnu se do spodního rtu a znovu na něm spočinu pohledem. „Jak to víš?“ zašeptám, neschopná od něj odtrhnout zrak.

„Ze stránek všech bulvárních plátků, nehledě na to, že si ho bere do pusy každá ženská v Londýně. A to doslova.“ Protáhne mi ruku pod paží. „Je to ten typ chlapa, na kterého se můžeš dívat, ale nesa-
hat. Ani na to nemysli. Věř mi.“

„Samozřejmě,“ zamumlám nepřítomně. „To by mě ani nenapadlo.“

„Nejspíš právě teď chodí s deseti ženskýma zároveň. Randí s autoritativními typy. Výkonnými ředitelkami, módními návrhářkami, modelkami a podobnými profesionálkami.“

„Aha, já...“ Pokrčím rameny. „Je moc hezký, to je jediný důvod, proč se ptám. Nemám o něj zájem ani nic takového.“

„To je dobře, protože on je záruka zlomeného srdce převlečená do sexy obleku.“ Sykavě se nadechne a hltá ho očima. „Ale rozhodně je k sežrání, co?“

Opět na něj vrhnu kradmý pohled a pousměju se. Proč musí být všichni sexy chlapi skoro vždycky děvkaři?

„Jo,“ povzdechnu si a dopiju sklenici. „To každopádně.“

„Pojďme si popovídat zpátky za tím milým fešákem. Ten chudák tě uhání už celé měsíce.“

Krátce se na dotyčného zadívám a zašklebím se. „Ne, díky.“ Když se kolem nás mihne číšník, vezmu si z jeho tácu další šampaňské. „Jak se sakra vůbec jmenuje?“

Spencer

„Dáš si něco k pití, miláčku?“ zeptá se a spustí jí ruku k těhotnému břichu. „Jsi v pořádku?“ ujišťuje se tiše v domnění, že ho neuslyšíme.

Bree na mého nejlepšího kamaráda vykulí oči. „Jsem v pohodě, Juliane. Mohl by sis laskavě na chvíli přestat dělat starosti?“

Vyměníme si se Sebastianem pohledy a zakoulíme na sebe očima. Co proboha provedla s mým nejlepším kámošem a kdo je ten pozér, co stojí na jeho místě?

„Přinesl bys mi prosím tě limonádu?“ požádá ho Bree s úsměvem.

„Nenechávejte ji ani na minutu o samotě,“ ukáže Julian na Seba a na mě, než zmizí v davu.

Obrátím oči v sloup. „Jo, jo. Bože, Bree, musí ti už lézt krkem. Je dotěrný jak zasraná veš.“

Bree se zahihňá. „Hodně to hrotí.“

Usměju se na tu úchvatnou ženu před sebou. Změnila mému nejlepšímu příteli, Julianu Mastersovi, život a já ji za to zbožňuju.

Julian se vynoří z davu s pitím. Pohledem zabloudím dolů, kde spatřím ženu v růžových šatech. Ještě nikdy jsem ji neviděl.

„Kdo je proboha tohle?“ užasnu a prohlížím si tu dokonalou ženu.

„To je lady Charlotte,“ odpoví Julian.

„Lady?“ pokrčí čelo Bree. „Ona má titul?“

„Její otec je hrabě z Nottinghamu.“

„Opravdu?“ prohodím fascinovaně.

„Neobtěžuj se ji uhánět. Ta je zcela a naprosto mimo tvou ligu, starouši.“ Julian se napije piva. „Dokonce i na tebe má příliš modrou krev.“

Pozoruju to nádherné stvoření, jak se baví a směje se svou kamarádkou.

„Dopijeme a půjdeme, paní Mastersová,“ obrátí se Julian ke své ženě.

„Dobře,“ usměje se.

Otráveně se na své přátele podívám. „Proč už chcete jít? Zůstaňte tu s námi.“

„Protože mě mnohem víc láká odvézt si svou překrásnou ženu domů, kde budu moci s jejím tělem provádět nepopsatelné sprostárny, než tady zůstat s vámi dvěma.“

Ušklíbnu se na Masterse. „Ty jsi ale klikař.“ Pohled mi padne zpět na lady Charlotte. „Asi budu muset ten tvůj těhotenský sex, o kterém furt tak básníš, taky prubnout, Mastersi,“ konstatuju.

„K tomu ale budeš potřebovat ženu, abys mohl něco zkoušet, Spenci,“ opáčí.

Očima se vrátím k té krásce v růžových šatech. „Víš, že mám rád výzvy. Třeba lady Charlotte umírá touhou být dneska oplodněna,“ poznamenám.

Julian obrátí oči v sloup.

„Nebo spíš umírá touhou se od tebe dostat co nejdál,“ utrousí Seb.

Pohlédnu na svého drahého přítele. „Vsadím se s tebou o dvě stě liber, že s ní do příštího týdne touto dobou budu mít rande.“

„Vsadím se o dvojnásobek. Čtyři stovky,“ prohlásí Masters. „U té nemáš šanci, ani kdyby ses na hlavu stavěl.“

„Platí.“ Zakřením se. Položím ruce na Breeino těhotné břicho a dám jí letmou pusou na tvář. „Ahoj, drahá. Užij si své nepopsatelné sprostárny.“ Otočím se a zamířím k ženě v růžovém.

„Spencere!“ uslyším za sebou volat ženský hlas. Když se ohlédnu, spatřím brunetu v přiléhavých černých šatech. Jasně, je velice atraktivní, ale na lady Charlotte ani zdaleka nemá.

„Ahoj,“ usměju se.

Podá mi ruku. „Já jsem Linda.“ Zaváhá. „Loni jsme se potkali na vánočním večírku.“

S nuceným úsměvem se pokouším se na tu ženu rozpomenout. Ne, nic se mi nevybavuje. „Ano, vzpomínám si,“ zalžu. „Jak se máš?“

Okamžitě se rozzáří. „Skvěle, jenom mám takový problém.“

„Jaký?“ zamračím se.

„Zdá se, že v mém pokoji je nějaké pokažené potrubí.“

„Opravdu?“ ušklíbnu se. V tomhle resortu jsou hotelové pokoje a ona patrně přespává v jednom z nich.

„Opravdu. Napadlo mě, jestli by ses na to po svatbě nemohl přijít mrknout.“
Uchechtnu se. Páni. To je ten nejstarší figl na světě. „Jsem v protahování trubek velice zdatný,“ poškádlím ji.

„To si dokážu představit.“ Zahihňá se a podá mi klíč. „Pokoj 282,“ zaculí se.

Také se na ni zaculím a nacpu si klíč do kapsy. „Pokud mě teď omluvíš, musím jít někoho pozdravit.“

„Dobře. Uvidíme se později.“ Zazubí se.

Kristepane.

Procházím kolem tanečního parketu, oči přilepené k ženě v růžových šatech. Je drobná, s ladnými křivkami a má ten nejdokonalejší obličej, jaký jsem kdy viděl. Právě se baví se dvěma muži, kteří jí stojí každý po jednom boku. Jeden je starší, zatímco druhý může být zhruba v mém věku. Popírám pivo a sleduju její pohyby.

Hmm, je nehorázně nádherná a přirozeně ženská.

Výrazně se také liší od mého obvyklého vkusu na ženy. Působí takovým jemným a nevinným dojmem. Promnu si o sebe rty a upřeně ji pozoruju. Ve stejnou chvíli si za mnou přijde stoupnout Brendan, můj starý kamarád ze školy.

„Nazdar, Spenci.“ Plácne mě do zad.

„Kdo je ta žena?“ zeptám se roztržitě.

Pokrčí čelo. „Která?“

„V růžových šatech. Charlotte.“

Vytřeští oči a zasměje se. „Od té se drž dál, starouši. Na tu nemáš.“

„A to říkáš proč?“

„Dělá si na ni zásluku každý chlap v celém hrabství a ona žádnému z nich nevěnuje sebemenší pozornost.“ Cítím, jak mi při té výzvě přeběhne po kůži mravenčení. „Opravdu?“

„Ano. A pak, i kdyby o tebe nádherně projevila nějaký zájem, ještě se musíš dostat přes jejího otce a bratry.“

Svraštím obočí. „Co tím myslíš?“

„Ten napravo je její otec. Pokud vím, je to třetí nejbohatší muž v zemi. Vlastní kasina po celém světě a všude má známosti. Nalevo od ní stojí její starší bratr Edward. Naprostý a absolutní parchant.“

S přimhouřenýma očima si ho prohlížím. „Čím se Edward živí?“

„Střeží Charlotte, co tak slyším. Nespouští ji z dohledu. Bere to kurva jako práci na plný úvazek.“

Pozvednu k němu sklenici v němém přípitku.

Zavrtí hlavou. „Tu ne, Spencere. Ta je opravdu tabu. Je na tebe moc nevinná.“

Zaplaví mě vlna vzrušení. „Požitek z lovu je super věc, kamaráde.“

Zasměje se. „Aby to nebyl spíš požitek z touhy po smrti. Zahrávej si s ní a její otec tě bez mrknutí oka zavraždí.“

Usměju se, otočím se a dál se dívám, jak Charlotte rozmlouvá s oběma muži. „Výzva se přijímá, starouši.“

Uchechtne se nad sklenicí piva a potřese hlavou. „Nepřekvapilo by mě, kdybychom se příště viděli na tvém pohřbu.“

V očích se mi roztancují veselé jiskřičky. „Připrav si nějakou fajnovou smuteční řeč, jo? Určitě to bude stát za to.“

Rozesměje se, znovu potřese hlavou a zmizí v davu.

Zůstanu stát o samotě a jenom ji sleduju. Nic krásnějšího jsem už velmi dlouho neviděl. Najednou vzhledne, přistane na mě očima a zachytí můj pohled. Pousměju se a mlčky k ní zvednu pivo na znamení přípitku. Okamžitě odvrátí zrak a začne si před sebou pohrávat s rukama.

Nespouštím z ní oči, zatímco se v duchu usmívám.

Jen upalujte, chlapci.

Chci ji o samotě.

Charlotte

Pan Spencer se svůdně usměje a pozvedne směrem ke mně sklenici. Nervózně si skousnu dolní ret. Opravdu to bylo na mě? Stojí sám uprostřed davu, v jedné ruce pivo, druhou ruku má zastrčenou v kapsu svého drahého obleku. Odtrhnu od něj oči a žaludek mi v břiše udělá vzrušený kotrmelec.

Nech toho! Nejspíš tím ani nemířil na mě.

„Charlotte, rád bych tě s někým seznámil,“ oznámí mi otec.

„Tati, teď ne. Nechci se seznamovat s žádnými tvými nudnými kamarády.“ Povzdechnu si.

Obrátí oči v sloup a já zalétnu pohledem zpět k panu Spencerovi, který na mě stále ještě zírá. Obrátím pozornost k otci. „Kdo je to?“ odfrknu si.

„Jmenuje se Evan. Zním jeho rodinu a čírou náhodou je to právník.“

Zašklebím se. „Otče, prosím tě,“ zasténám. „Přestaň. Nehodlám chodit se synem žádného z tvých nudných kamarádů.“

Můj bratr Edward vrhne na otce zamračený pohled. „Ano, prosím tě, přestaň. Při té představě se mi chce vraždit.“

Zakoulím na svého přehnaně ochranného bratra očima. „Ty taky.“

Otec s Edwardem se ponoří do konverzace, čímž mi poskytnou příležitost opět stočit pohled k panu Spencerovi. Sotva se naše oči setkají, pokrčí prst a naznačí mi, abych šla za ním.

Já?

Svráštím čelo, rozhlédnu se kolem a ukážu si na hrudě.

Přikývne. Na tváři mu pohrává sexy úsměšek. Podívám se na obě strany a rázem mě naplní pocit provinilosti. Nepatrně zavrtím hlavou.

Ach můj bože. Žaludek se mi zahoupe.

Znovu pokrčí prst a já se přistihnu, jak se hryžu do spodního rtu a sklápím hlavu, abych zakryla úsměv.

„Mám ti přinést pití, Charlotte?“ zeptá se mě bratr.

„Prosím.“ Zaculím se a ze všech sil se soustředím na to, abych se už na pana Spencera neohlížela.

Můj otec se dá do hovoru s nějakým mužem, který kolem nás prochází, a já nervózně tčkám zrakem po sále. Nejsem si jistá, jestli si mám jít s panem Spencerem promluvit, nebo ne. Ne, je to špatný nápad. Možná se místo toho radši zajdu nadýchat čerstvého vzduchu.

„Jdu na dámy,“ pošeptám otci.

„Dobře, zlato.“ Usměje se a já mu položím ruku na rameno. Projdu tanečním sálem ven na zadní terasu a dolů po schodech. Po zahradě jsou rozsetá dekorativní světylka, která jí dodávají romantickou

atmosféru. Číšníci kolem ní krouží s tácy luxusních koktejlů a šampaňského. Je to úchvatná svatba a pečlivost, s jakou byla připravena, si zaslouží obdiv. Každíčký detail je dokonalý. Vykročím po cestě dolů k venkovním záchodům. Jakmile k nim dorazím, vlezu si dovnitř a zavřu za sebou dveře.

Konečně klid.

Z dálky ke mně doléhá hudba, zatímco si v zrcadle prohlížím svůj odraz a přetírám si rty fuchsiovou rtěnkou. Husté blondaté vlasy, které mi sahají k ramenům, mám rozpuštěné a na jedné straně sepnuté za uchem. Perfektně padnoucí růžové šaty bez ramínek elegantně objímají mé křivky. S pohledem stále upřeným do zrcadla o sebe promnu rty. Nakonec ztěžka vydechnu a hodím rtěnkou zpátky do stříbrné kabelky.

Nejžádanější starý mládenec v Londýně, opovržením hodný mizera.

Výborně. První muž, který mě po kdovíjak dlouhé době přitahuje, a je to sukníkář. Jak typické.

Aspoň jednou bych si přála potkat počestného muže, který je zároveň přitažlivý.

Proč to musí být vždycky buď jedno, nebo druhé? Kdo tohle zpropadené pravidlo vymyslel, že každý chlap, který je aspoň trošičku zajímavý, musí být záletník? A proč jsou všichni hodní chlapi nudní jako prase? Bůh musí být stoprocentně chlap.

Naposledy se na sebe podívám, než vyjdu zpět do zahrady a zamířím po cestě směrem k oslavě.

„Charlotte,“ zavolá za mnou hluboký hlas.

Otočím se a překvapeně zavrávám. Je to on.

Je to pan Spencer.

Svůdně se usměje a zahledí se mi do očí. „Zdravím.“

Prudce se mi zrychlí tep. „D-dobrý večer.“ Nervózně se pousměju.

Přistoupí ke mně, vezme mě za ruku a já se zhluboka nadechnu. Zvedne mou dlaň do vzduchu a kývne hlavou, jako by se ukláněl. „Odpusťte mi, že jsem šel za vámi, ale musel jsem se jít seznámit s nejkrásnější ženou v sále.“ Něžně mě políbí na hřbet ruky a já povytáhnu

obočí. „Jmenuji se Spencer.“ Se rty stále přitisknutými k mé kůži mě obdaří dalším úsměvem.

Ach, je opravdu docela...

Spěšně mu ruku vytrhnu. „Vím, kdo jste, pane Spencere.“

Jeho úsměv se rozšíří a on se do mě vpije šibalskýma očima. „Opravdu?“ pronese úlisně s lehce nadzdvihnutým obočím.

Neklidně před sebou sepnu ruce. „Vaše pověst vás předchází.“

Roztáhne ústa ještě víc a zazubí se na mě. „Ále, nemůžete přece věřit všemu, co se povídá, vidíte?“

Má hluboký a pronikavý hlas. Jeho slova mi bůhvíproč prosakují až do morku kostí.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptám se. Co sakra chce?

„To doufám.“ Opět se pousměje a zvedne mi ruku. „Prokázala byste mi tu čest a zatančila si se mnou?“

Úzkostlivě polknu. Pan Spencer spustí rty zpátky k mé ruce a zlehka mě políbí. Svýma sexy očima se zavrtává do těch mých.

Tak jo, kruci... je dobrý. Fakt dobrý.

„Já...“ zmlknu, protože se vážně nedokážu soustředit, když se mě dotýká.

Je tak troufalý.

„Charlotte?“ zopakuje a vytrhne mě ze zamyšlení.

Rozrušeně zavrtím hlavou. „Nemyslím, že je to dobrý nápad.“

Otočí mi ruku a vtiskne mi jemný polibek na vnitřní stranu zápěstí. Cítím jeho dotek až v žaludku.

„Proč ne?“ Lehce mi zápěstí olízne a mně se na místě málem podlomí kolena.

Pro smilování boží!

„Můj otec a můj bratr...“ Zakaboním se, když mi hlas vyzní do ztracena. Jak mám sakra poskládat dohromady dvě slova, když mi tohle dělá?

Posune se ke mně o krok blíž a vezme mě do náručí. „Tak si zatančujeme tady.“

Cože?

Přitáhne si mě k sobě, chytne mě za jednu ruku a s úsměvem se začne pohupovat do rytmu hudby. „Jste báječná tanečnice, lady Charlotte.“ Roštěacky se zakření.

Ušklíbnu se jeho do nebe volající drzosti. „Funguje tahle taktika na každou ženu, kterou potkáte?“

Poprvé se mu na tváři objeví upřímný úsměv a já cítím, jak mě jeho účinky zalechtají hluboko v břiše. „Prosím, nemluvte o jiných ženách. Jsem uprostřed námluv, soustředím se jen a pouze na vás.“ Zatočí se se mnou dokola a společně se zasmějeme jeho absurdnímu chování.

Pustí mě, zvedne ruku, otočí mě před sebou a pak si mě trhnutím přitáhne zpět k tělu. Najednou se ocitneme tváří v tvář.

Srdce mi poskočí, když k němu vzhlednu. „Musím jít,“ hlesnu.

„Proč?“ Po tváři mě pohladí jeho opojný dech.

„Otec mě bude hledat.“

„Kolik je vám let, lady Charlotte?“

„Mnohem méně než vám, pane Spencere.“

Pousměje se. „O tom nepochybuj.“ Skloní se ke mně a pomalu mě políbí na rty.

Stáhne se mi hrud.

Políbí mě podruhé, jemně a něžně, a jeho rty zůstanou viset jen kousíček od těch mých. Nedokážu se ubránit úsměvu – a přesně v té chvíli mě políbí potřetí, tentokrát o poznání naléhavěji. Ruce mi ovíne kolem pasu a přirazí si mě na tělo.

Takhle mě ještě v životě nikdo nepolíbil.

Vklouzne mi jazykem do otevřených úst a naše jazyky se dají do společného tance.

Celé tři minuty ho hltám, zatímco se líbáme jako pubertáci.

„Ježíši Kriste, Charlotte,“ zalapá po dechu, než se znovu zmocní mých rtů.

Ztratím nad sebou kontrolu a zabořím mu ruce do vlasů. Vzápětí mě do břicha zatlačí cosi tvrdého.

To je...?

Rychle polibek přeruším a odlepím se od něj. Stěží popadám dech.

Znovu se po mně natáhne, ale já ustoupím ještě dál. „Nesahejte na mě!“ zasyčím stroze a zvednu ruku v obranném gestu.

„Cože? Proč?“

Zakroutím hlavou. „Nejsem ten typ holky, na jaký jste zvyklý, pane Spencere.“

Nechápavě se zamračí. „A jaký typ holky to má být?“

„Nejsem žádná cuchta z vysoké společnosti. M-měl byste se vrátit dovnitř a najít si někoho jiného, kdo vás... pobaví,“ zakoktám.

„Já nikoho jiného nechci!“ odsekne. „Pokud jsem překročil nějaké meze, tak se omlouvám. Nikdy... chci říct...“

Zápolí s vlastními slovy a mate mě.

Opět ustoupím dozadu, abych mezi námi vytvořila větší odstup. „Překročil jste meze... o dost.“ Vzhlednu a spatřím na terase svého otce, jak mě hledá. „Musím jít.“ Prosmýknu se kolem pana Spencera, vyběhnu po cestičce a vystoupám nahoru po schodech. Když mě otec uvidí, usměje se.

„Můžeme vyrazit domů, Charlotte?“

„Prosím,“ přitakám tiše. Oči mi sklouznou zpět do zahrady, kde stojí pan Spencer.

Otec kolem mě ovine paži a odvede mě okolo domu dopředu, kde společně nasedneme do jeho bentley. Řidič za námi zavře dveře a já vyhlédnu ven právě včas, abych viděla, jak se ze stínů vedle domu vynořuje pan Spencer a sleduje, jak odjíždím.

Pousměje se a pošle mi vzdušný polibek. Okamžitě sklopím hlavu a sevru v klíně svou kabelku.

„Byl to skvělý večer, vid?“ prohodí otec s úsměvem, když se dá auto pomalu do pohybu.

„To ano.“ Přinutím se mu úsměv oplatit. Bezděky si přitom konečky prstů přejedu po rtech, které mě stále ještě brní z doteku pana Spencera. Nenápadně se zaculím.

Není divu, že je to nejžádanější starý mládenec v Londýně.

Je dokonalý.

A problémový.

Charlotte

Auto vjede na pozemky otcova panství. Vydáme se po příjezdové cestě, která se vine kolem otcova rozlehlého pískovcového hradu, a pak pokračujeme po úzké silnici vedoucí k mému domu. Ze všech stran nás obklopují dokonale pěstěné trávníky. Hranice panství obchází jako obvykle bezpečnostní personál, který je přítomen ve dne v noci. Já i mí dva bratři máme na zdejších pozemcích každý svůj vlastní dům s vlastním vjezdem ze silnice, ale když jsme s otcem, používáme vždy jeho příjezdovou cestu. Při té myšlence mi zacukají koutky. Táta by se do svého domu ani jinudy vrátit nedokázal. Necítil by se doma, kdyby nejdřív neprojel tou obrovskou nóbl bránou.

Zbožňuji to tady. Personál mého otce je úžasný a já se tu vždy cítím v bezpečí. I když mi dělá starosti, že tady táta žije úplně sám. Nikdy se pořádně nevzpamatoval ze smrti mé matky. Byla to láska jeho života. Nemluvě o tom, že musel tvrdě bojovat, aby si vůbec vydobyl právo ji milovat. Byla to totiž dcera jeho hospodyně z dětství. Naše peníze pochází ze starých časů a předávají se z generace na generaci. Všichni v sobě máme hluboce vštípený význam své reputace ve společnosti. Když se zamiloval do dcery služebné, nesetkalo se to s příliš velkým nadšením. Připadá mi, jako by se toho od těch dob tolik změnilo... a zároveň, jako by se nezměnilo vůbec nic. Já bych se také nemohla

zamilovat do někoho ze služebnictva, a kdyby k tomu přece jen došlo, vypuklo by peklo.

Bílé oblázky na cestě odráží měsíční svit a mě při pohledu na naše velkolepé zahrady zaplaví vlna smutku. Štěstí si člověk za peníze nekoupí. Všichni bychom se bez váhání vzdali všech peněz, kdyby to znamenalo, že se znovu shledáme s matkou.

Zatímco zamračeně vyhlížím z okna, otec se natáhne a chytne mě za ruku, jako by nějak vytušil, co se mi honí hlavou.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se tiše.

Zaženu své truchlivé myšlenky a usměju se na něj. „Jistě. Skvěle jsem se dnes večer bavila.“

„Co máš na programu zítra, drahoušku?“

„Nic. Budu pracovat na zahradě s Elouise.“

„Víš, že s péčí o zahradu pomáhat nemusíš.“

„Já vím.“ Láskyplně ho políbím na hřbet ruky. „Starám se o zahradu ráda, to přece víš. A jestli přitom můžu strávit den s Elouise, tím líp.“

Poněkud zmateně se usměje a zadívá se z okna. Vtipné na tom je, že se zdejšími personálem trávím více času než s kýmkoli jiným. Většina z nich pracuje pro otce už od mého dětství. Elouise je postarší dáma a naše rodinná zahradnice. Je milá, laskavá a já ji naprosto zbožňuji. Bydlí ve vesnici a pracuje pro nás zhruba dva roky. Stala se mi drahou přítelkyní.

Auto zastaví před mým domem. Nakloním se k otci a dám mu pusku, než mi Wyatt otevře dveře.

„Ahoj,“ zazubí se Wyatt a podá mi ruku, aby mi pomohl vysednout z auta. Zřejmě čekal, až přijedu, protože na svatbě nebyl.

„Ahoj, Wyatte.“ Oplatím mu úsměv, letmo mu položím ruku na hrud a pak kolem něj projdu do domu.

„Jak sis užila večer?“

„Skvěle, děkuji. Co ty?“

„Můj byl vcelku nezáživný.“

Aniž bych se přestala usmívat, pokračuji v chůzi. Wyattovi je něco kolem pětaticeti a je to můj osobní strážce. Obvykle se mnou chodí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pan Spencer***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.